

TÉLEN NEMET MONDOK

MORGANE MONCOMBLE

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

Prológus

LILY

Három évvel korábban

Tizenhárom éves koromban láttam először korcsolyázni Orion Williamset a tévében. Pontosan emlékszem a pillanatra. Mert elállt a lélegzetem. Mert összevissza kezdett kalimpálni a szívem – bumm, BUMM, bumm – minden egyes mozdulatától. Emlékszem, a mellkasomra szorítottam a kezem, hogy ne doboljon olyan veszetlenül, de hiába. Mintha hipnózis alá kerültem volna.

Szégyellem, de úgy éreztem, egy angyalt látok, akinek égi fény ragyog a feje körül. Nyúlánk és kecses volt a teste, szomorkás az arca, a mozdulatai lágyak és folyékonyak, mint egy patak vizének sodrása. A példaképemmé vált, a legfőbb motivációm; egy elérendő célja.

Megszállottan dolgoztam azért, hogy legyen esélyem találkozni vele, hogy legalább a bokájáig felérjek. Hat évig tartott, de sikerült. Most itt van a jégcsarnokban, hús és vér valójában, fekete nadrágban és fekete csipkefelsőben: a Halál Hercege. Az ujjaira varrt sötét tollak égi, szinte irreális külsővel ruházzák fel, míg a törzsét borító aranszínű gyöngyök vonzzák a szemet... és a fényt.

A partnere, Harper könnyű ruhácskája a combja körül lengedez. Egy istennőre emlékeztet, aki beleszeretett az Ördögbe.

A pálya szélén állok, megfedkezve a nyújtógyakorlatokról, és összerenzenek, amikor felcsendülnek az elektromos cselló első hangjai. Szemem Orionra tapad, mintha ő lenne egyedül a pályán: már át is adta egész testét a zenének.

Egy harcos suhan teljes sebességgel a jégen. Azonnal ráismerek a dallamra, amitől libabőrös lesz a karom. Hans Zimmer. „Wonder Woman Theme.”

Az egész csarnok hozzám hasonlóan el van bűvölve a harctól, amit Orion folytat saját maga ellen. Sebesen lépked, vadul gesztikulál, mintha egy előadás erejéig az ördög birtokolná a lelkét. Kardként használja a testét, szemöldökét összerántja a koncentráció és az akarát. A szájára kiülő kegyetlen, keskeny mosoly mögött alig titkolt arrogancia rejlik. *Tudja*. Tisztában van vele, hogy ő a legjobb.

Hevesen dörömböl a szívem, amikor egy négyszeres axelből roszsul érkezik le. Elesik, ami nem meglepő az ugrás nehézségi foka miatt, de azonnal átvált folyamatos, gyors lépésekre. *Mint akit üldöz a Kaszás*.

Tátott szájjal, féltékenységgel vegyes rajongással nézem, ahogy a kűrje második részében egy harci jelenetet varázsol elénk. Szép, ám veszélyes ellenséggel ütközik össze, akit Harpernek hívnak; energia és mágneses erő sugárzik minden mozdulatából. A közönség hatalmas tapsviharral jutalmazza a káprázatos programot.

Tudom jól, hogy én és a partnerem nem fogunk hasonlót nyújtani, legalábbis most még nem. Ez a második felnőtt világbajnokságom, és az első, amelyen Orion ellen kell szerepelnem. Már az is nagy szerencse, hogy versenyre kelhetek vele.

– Végre kérhetsz majd tőle autogramot! – lelkesedett anyukám, amikor megtudta, hogy bekerültem.

Mindenki tudja, mennyire rajongok Orionért..., és nem csak azért, mert egy hatalmas Orion-poszter díszeleg a szobám ajtaján.

– Csókolgathatja majd minden este a párnája helyett – jegyezte meg gúnyosan a bátyám, amiért kijárt neki egy feltartott középső ujj.

Csak hogy tisztázzuk: nem szoktam csókolgatni a párnámat. És egyébként senkit. Ez az én döntésem!

Nézem, ahogy Orion kecsesen és alázatosan meghajol a produkciója után, mellkasa még fel-le jár, levegő után kapkod. Rajongói virágcsokrokat dobálnak a jégre, és plüssöket, amelyeket a dalmatjáról, Hercegnőről mintáztak. Korcsolyázó lányok szedegetik össze őket, miközben az ifjú bajnok levonul a pályáról a partnerével együtt.

– Készülj, Lily, ti jöttök – szól rám az edzőm. – Hol van Walter?

Lehúzza a melegítőm cipzárját bólintok, amikor hirtelen észreveszem, hogy ő jön felém. Kerekre tágul a szemem; szeretnék lazának látszani, de akaratom ellenére elfog a pánik. Orion a maga huszonhárom évével valóságos legenda számomra. Valóságos mitológiai hős, mintha a trójai háborúból vagy az Atlantisz elsüllyedéséből lépett volna elő, hogy testet öltson előttem.

Rövid haja gyapjasan göndörödik, izzadságcseppek gyöngyöznek a homlokának kreol bőrén. Fekete kosztümjének felsője rátapad kecses, izmos törzsére; kisugárzása minden épkézláb gondolatot kitöröl az agyamból.

Orion benyomja a pálya szélén lévő korlátot, és megáll mellettem, hogy kifújja magát. Partnere, akinek szőke haja tökéletes kontyba van fésülve, boldogan öleli át, mielőtt odamegy az edzőjükhöz.

Orion most egyedül van, integet a közönségnek. Eljött az én időm. De fogalmam sincs, mit csináljak. Köszönjek neki? Mutatkozzak be? Gratuláljak?

De megelőznek. Miközben ébenfekete tekintetét rám szegezi, valaki egy palack vizet nyújt felé, gratulálva a teljesítményéhez. Szoborrá dermedt az izgalom. Muszáj mondanom valamit, bármit,

még ha hülyének is néz! De összetapad az ajkam. Csak nagyokat nyelek, korcsolyám a földbe gyökerezik.

Elizabeth Linh Pham, szedd össze magad! Ne alázkodj meg Orion Williams előtt!

Orion összeráncolja a szemöldökét, látva, hogyan bámulok rá – nyilván zavarja a kéretlen figyelem. Tudom, milyen szánalmas vagyok, mégse tudom levenni róla a szemem. Csak abban reménykedem, nem fogok elpirulni, mint egy szerelmes fangirl – normális esetben nem szoktam.

– Te következel?

Beszél hozzám. Orion Williams beszél hozzám.

Kinyitom a szám, de nem jön ki rajta semmi. Úgyhogy csak ostobán bólintok. Biztosan megszokta, hogy ilyen hatást vált ki a lányokból, nem én vagyok az első rajongója, akivel találkozik. Arra számítok, hogy szó nélkül továbbmegy. Ám ehelyett létrejön a varázslat, mint egy álomban – amiből soha nem akarok felébredni –: mosolyra derül az arca, és kesztyűs kezét a vállamra teszi.

– Akkor sok szerencsét! Nézni foglak.

„Sok szerencsét”? Nekem nincs szükségem szerencsére!

De ő már nem látja az arckifejezésem, mert az edzője a karjánál fogva elhúzza, hogy nézzék meg a pontszámokat.

A hely, amit megérintett, valósággal égeti a bőrömet a kűrrehám bársonya alatt, vagyis nem csak képzeltem az egészet. Különös büszkeség tölt el: most már ismer személyesen, sőt még bátorít is. Ugyanakkor ez azt is jelenti, hogy nem tart ellenfélnek, mert akkor azt kívánná, hogy ne legyek jó. Szóval inkább sértve érzem magam, de se baj. Tulajdonképpen igaza van: nem érek fel hozzá. Még nem. De egyszer majd...

Egyszer majd méltó ellenfele leszek.

Egyszer majd le is győzöm.

Alig tudom leplezni az eufóriámat, amikor végre előkerül a partnerem.

– Bocs, mosdóban voltam – szabadkozik, és megfogja a kezem.

Kivezet a pályára, álszent mosollyal az ajkán. Tudom, hogy semmi esélyünk Orionnal és Harperrel szemben, de megfogadom magamban, hogy mindent beleadok. Azt akarom, hogy ismerje meg a nevem. Azt akarom, hogy megtapsoljon, miközben fogalma sincs róla, hogy évek óta ő a bálványom, és az az álmom, hogy egyszer majd a helyére lépek.

– Készen állsz? – suttogja Walter, amikor meghajolunk a pálya közepén.

Mély levegőt veszek, és eltüntetem a világot magam körül: a túrelmetlen nézőket és a kamerázó riportereket.

– Mint mindig.

Mély levegő.

Még egy mély levegő.

Még egy...

A testem egy tizedmásodperccel előbb mozdul meg, mint ahogy a zene elindul. Valami új elszántság jár át, amikor felcsendül a „Chandelier” mesészep dallama. A hideg az arcomba és színes parókámba lehel, föllibbenti a szoknyámat, ahogy suhanok a jégen.

Már nem figyelek semmire, csak a partneremre. Siklunk, táncolunk, repülünk, akár a megelevenedett, szabadságra szomjas marionettbábuk.

Hibátlanul végrehajtott ugrásaink és pörgéseink nagy tapsot váltanak ki a közönségből, de ez most nem elégít ki teljesen. Nem elég a tökéletes technika, a nagy fokú kreativitás. A kockázatvállalás hiányzik belőlünk, az érzelmek. Hónapok óta ezt szajkózom, de Walter jobban szeret a babérjain pihenni. Meg akarom mutatni a világnak, mire vagyok képes.

Elsőprő önbizalomérzés árad szét a mellkasomban. Már nem gondolkodom racionálisan. *Mi lenne, ha függetleníteném magam?* Ha bevállalnék valami olyat, amitől lecsúsznánk a dobogóról, ami szerintem úgyis elérhetetlen – vagy az egyik lábam bánná.

Széles mosoly jelenik meg az ajkamon, Walter nem tudja mire vélni. Ám amikor kissé eltávolodom tőle, elsápad. Egy másodperccel lemarad arról, amit akarok.

Nem hagyok időt rá, hogy meggondoljam magam, vagy félelmet érezsek. Mély levegőt veszek, és elrugaszkodom a jégről. Hátraszalót csinállok, ami szigorúan tilos a versenyeken, mert nagyon veszélyes. Egyedül Surya Bonalynak sikerült egyszer, és azóta az ő nevét viseli.

Egy pillanatnyi örökkévalóságra megáll az idő.

A fejemre fogok esni. Eltöröm a gerincem.

Az óra újra járni kezd, és én visszaesem... a lábamra.

Walter elkerekedett szeméből látom, hogy sikerült. Megcsináltam!

Remeg a lábam, félek, hogy összecsuclok, de megyek tovább, megfogva Walter kezét. A tömeg őrjöng, de nem figyelek rá. A szívem olyan hangosan dobol a fülemben, hogy elnyom minden más zajt. Biztosan rá van írva az arcomra a büszkeség, miközben folytatjuk a kűrt.

Amikor véget ér a zene, Walter felém nézve megcsóválja a fejét. Úgy látom, lenyűgöztem, ugyanakkor haragszik is. Önző voltam, egyáltalán nem vettem őt figyelembe, amikor bevállaltam, hogy meg fognak büntetni a lázadásomért.

– Mi ütött beléd?

– Sajnálom – jelentem ki mosolyogva, könnyes szemmel.

Mind a ketten tudjuk, hogy nem sajnálom.

– Mindig ezt csinálod – sziszegi a foga között. – Csak magadra gondolsz.

Igaza van, és ezért inkább nem mondom meg neki, mennyire különbözünk egymástól. Walter azért korcsolyázik, mert szereti csinálni, én viszont azért, mert levegőt se tudok venni nélküle. Neki elég, ha sima, könnyű programot fut le, kockázat nélkül, én viszont

egyre jobb akarok lenni. Izzadni akarok, érezni az izomláz kínjait, sírni a megfeszített munkától.

Az én egyetlen ellenfelem a tehetségem.

Az én egyetlen ellenfelem a maximalizmusom.

Érzem, hogy a figyelem középpontjába kerültem, és szinte halom a zsúri felháborodott megjegyzéseit. Oriont keresem a szememmel. Nem látom sehol, de remélem, ő látott.

Az edzőm tekintete villámokat szór felém, de későbbre tartogatja a letolást, majd ha egyedül leszünk. Még arra se veszem a fáradságot, hogy büntudatos képet vágjak.

Komoly büntetést kapunk, mert áthágtam a szabályokat. Orion és Harper aranyérmes, ami senkit sem lep meg, mi pedig Walterrel az utolsó helyre csúszunk vissza. Mégsem sajnállok semmit. Mert tudom, hogy mától kezdve emlékezni fognak a nevemre.